

РЕШЕНИЕ

№ 17339

гр. София, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20221110151834 по описа за 2022 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 1, вр. чл. 210, ал. 3 КТ за заплащане на сумата от 3 885,00 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, установени в периода от 13.07.2022 г. до 01.08.2022 г., изразяващи се в разходване от ответницата на парични средства при закупуване на стоки от нейна стрА., без да представи разходо-оправдателни документи за тях, за което е издадена заповед № 31/01.08.2022 г. на председателя на /КЗД/.

Ищецът /КЗД/ твърди, че в качеството си на „..... в отдел „..... ответницата Л. Д. Т. е била натоварена с осъществяването на отчетническа дейност, като при изпълнение на трудовите си задължения същата е разходвала парични средства за закупуване на стоки, разплащайки се в брой, без да представи разходо-оправдателни документи, тъй като част от приложените към фактурите касови бонове са били с невалиден QR код или с различна информацията от посочената в тях. Поддържа, че констатация за допуснатите от нея нарушения се съдържа в протокол от 13.07.2022 г. на одитен екип на Сметната палата и проект на годишен одитен доклад № 0100105322 за извършен финансов одит на годишния отчет на КЗД за 2021 г., според които стойността на реализираните в периода от 09.11.2020 г. до 16.05.2022 г. и нанесени на комисията вреди възлиза на 32 927,09 лв., колкото е стойността на издадените 30 броя фактури. Сочи, че е предприел действия за ангажиране на ограничената имуществена отговорност на ответницата, издавайки заповед № 31/01.08.2022 г., определяща основанието и размера на отговорността □, като след връчването □ на 01.08.2022 г., тя е оспорила същата, с което обосновава и правния си интерес от предявяване на настоящата искова претенция в срока по чл. 210, ал. 3 КТ, претендирайки ангажиране на имуществената □ отговорност по чл. 207, ал. 1, т. 1 КТ в трикратен размер на получаваното от нея брутно трудово възнаграждение. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата Л. Д. Т. е подала отговор на исковата молба, с който оспорва иска при твърдението, че не е извършила твърдяното нарушение на трудовите задължения, което □ се вменява. В тази връзка посочва, че е само ползвател на информацията, която се съдържа в счетоводните документи, поради което няма правомощие да извършва проверка относно тяхната достоверност, с каквото разполага единствено НАП. Пзовава се на Наредба № Н18/13.12.2006 г. на Министерство на финансите, съгласно която

отговорността за регистрация и поддръжка на фискалните устройства е на търговеца, а не на купувача на стоката – в случая КЗД. Оспорва настъпването на твърдения вредоносен резултат, вследствие на осъществяването от нея трудова дейност, тъй като закупените стоки и материали са доставени на КЗД и са ползвани от служители на комисията съобразно предназначението им. Оспорва да е действала противоправно. Оспорва законосъобразността на издадената заповед № 31/01.08.2022 г., тъй като може да □ се търси ограничена имуществена отговорност в срок до 3 месеца от откриване на нарушението, т. е. само за периода от 01.05.2022 г. до 16.05.2022 г. Сочи, че не става ясно какъв е характерът на извършените от нея нарушения, а именно – кои точно са невалидните QR кодове, съпадащите фискални устройства и разминаващите се данни във фактурите и фискалните бонове. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С определение от 05.04.2023 г. съдът е отделил за безспорни и неуждаещи се от доказване обстоятелствата относно наличието на валидно възникнало между страните трудово правоотношение, в рамките на което ответницата Л. Д. Т. е заемала длъжността „домакин – главен специалист“ в отдел „..... към дирекция „ФСДУС“ при ищеца /КЗД/. За безспорно е отделено още, че трикратният размер на получаваното от ответницата брутно трудово възнаграждение се равнява на сумата от 3 885,00 лв.

Със заповед № 31/01.08.2022 г., издадена на основание чл. 210, вр. чл. 207, ал. 1, т. 1 КТ и чл. 49, ал. 1, т. 1 от ЗЗД, е разпоредено от брутно трудово възнаграждение на ответницата Л. Д. Т., заемаща длъжността: „..... в отдел „..... към дирекция „ФСДУС“ в, да бъде удържан сумата от 3 885,00 лв., като според мотивите на заповедта на работодателя са нанесени имуществени вреди, тъй като при изпълнение на трудовите си задължения служителката е закупувала стоки и се е разплащала в брой, а представените фактури са с приложени фискални бонове, за които след проверка през мобилното приложение на НАП е установено, че част от тях са с невалиден QR код или с различна информация от посочената в касовия бон, а именно: друга фирма, друг ЕИК, друга стойност на касовия бон и друга дата, фискалното устройство на две от фирмите са с един и същ номер. Отражено е още, че вредите са в размер на общата стойност на 30 броя фактури - 32 927,09 лв. и са реализирани в периода от 09.11.2020 г. до 16.05.2022 г., а са констатирани в периода от 13.07.2022 г. /датата на първо откриване на вредата/ до 01.08.2022 г. /датата на установяване на пълния обем на вредата/, като констатация за допуснатите нарушения се съдържа в протокол от 13.07.2022 г. на одитен екип на Сметната палата и проект на годишен одитен доклад № 0100105322 за извършен финансов одит на годишния отчет на КЗД за 2021 г. По делото не се спори, че заповедта е връчена на ответницата на 01.08.2022 г., който факт тя е удостоверила с подписа си, чието авторство не е оспорила.

От страна на Л. Т. е подадено възражение с вх. № 44-00-2767/29.08.2022 г. срещу заповедта, с което е оспорила вменените □ нарушения на трудовите задължения, изразяващи се в допуснати несъответствия - невалидни QR кодове, съпадащи фискални устройства и разминавания между данните в някои от фактурите и фискалните бонове, посочвайки, че е само ползвател на информацията, която се съдържа в тях, поради което няма правомощие да извършва проверка относно тяхната достоверност. Посочила е, че съгласно Наредба № Н18/13.12.2006 г. на Министерство на финансите това право е в компетентността на НАП и други държавни органи. Оспорила е работодателят да е претърпял вреди, тъй като закупените стоки и материали са предоставени в КЗД и са ползвани от нейните служители съобразно предназначението им.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелката Т. Т. Б.,

заемаща длъжността „директор“ на дирекция и при ищеца, която разказва, че Л. Т. изпълнявала дейностите на домакин и трудовите □ функции били свързани с осигуряване на заявки и доставки на материали и стоки – канцеларски материали, кафе и др., необходими на служителите на комисията. Сочи, че ответницата разполагала със самостоятелност при осъществяване на връзката с контрагентите, които свободно избирала, с изключение на доставките с по-висока стойност. Според свидетелката служителката няма задължение да проверява QR кодове, а единствено следва да се отчете, представяйки разходно касови документи, което тя е сторила. Допълва, че одитът е констатирал несъответствията по данните от програмата на НАП, в която се отразява дали QR кодовете и бележките са регистрирани и дали сумите в тях съответстват помежду си, но с категоричност свидетелката заявява, че отговорността за това е на НАП и НИМ, а не на ответницата Т..

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По иск с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 1, вр. чл. 210, ал. 3 КТ

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: 1/ противоправно поведение на ответницата при или по повод изпълнение на трудовите □ задължения, в резултат на което е настъпило увреждане на имуществените права на работодателя; 2/ имуществена вреда под формата на претърпяна загуба за работодателя, както и момента на установяване на същата; 3/ ответницата да е изпълнявала отчетнически функции през времето, в което е констатирана твърдяната имуществена вреда; 4/ причинно-следствена връзка между противоправното поведение на работника и причинените вреди; 5/ размера на вредата.

В случая, преди да бъде изследвано наличието на посочените предпоставки и с оглед изрично заявените от ответницата възражения в тази насока следва да се отбележи, че от страна на законодателя е установен специален ред и начин, по който следва да бъде реализирана ограничената имуществена отговорност по чл. 207, ал. 1, т. 1 КТ. Същият е установен в чл. 210 КТ и включва два етапа – извънсъдебен и съдебен. Извънсъдебната фаза на процедурата по реализиране на ограничената имуществена отговорност започва с издаването на писмена заповед на основание чл. 210, ал. 1 КТ. Тази заповед се издава от работодателя, като в нея трябва да се опишат точно основанията и размерът на отговорността на работника или служителя. Важно уточнение е, че в чл. 210, ал. 2 КТ законодателят е предвидил конкретни срокове за издаване на тази заповед, които са различни в зависимост от лицето, причинило нарушението. Тези срокове са преклузивни, т. е. пропускането им води до погасяване на отговорността на работника или служителя, респ. до погасяване на вземането на работодателя за възстановяване на вредата. В случая, доколкото няма спор, че се касае за отчетническа отговорност, срокът е 3-месечен от откриването на вредата, но не по-късно от 5 години от нейното причиняване. Съдът приема, че тези срокове са спазени, тъй като процесната заповед е издадена на 01.08.2022 г., т. е. по-малко от месец след установяване на най-ранната вреда с протокола от 13.07.2022 г. на одитния екип на Сметната палата. Действително, посоченият протокол не е представен като писмено доказателство по делото, но въпреки това нито извънсъдебно чрез подаденото от нея възражение, нито в хода на процеса, ответницата е оспорила факта на съставяне на същия на отразената в него дата - 13.07.2022 г., поради което следва да се приеме, че така изяснените обстоятелства са се осъществили по описания в издадената заповед № 31/01.08.2022 г. начин. В едномесечния срок от връчването на заповедта за реализиране на ограничената имуществена отговорност по чл. 210, ал. 3 КТ Л. Т. е оспорила писмено нейното основание и размер. Ето защо, предявеният иск с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 1, вр. чл. 210, ал. 3 КТ е процесуално допустим, поради което на изследване по същество на спора подлежи въпросът относно неговата основателност.

В случая, както вече се посочи по-горе, по делото е отделено за безспорно

обстоятелството относно наличието на съществувало между страните трудово правоотношение, в рамките на което Л. Т. е изпълнявала длъжността „домакин – главен специалист“ в отдел „..... към дирекция „ФСДУС“ при, като макар ищецът да не е ангажирал своевременно доказателства в тази насока, безспорно най-общо трудовите функции, включени в съдържанието на посочената длъжност, са свързани със снабдяване, съхраняване и предоставяне на материали и стоки за нуждите на ищцовата комисия, т. е. касае се за осъществяването на отчетническа дейност. Нещо повече, данни в тази насока се извличат и от показанията на свидетелката Т. Б., която в качеството си на директор дирекция „Финансово – стопанска дейност“ при ищеца, също е формирала непосредствени впечатления относно характера на осъществяваните от Л. Т. трудови функции.

Независимо от това обаче, съдът намира, че от стрА. на ищеца по делото не е установено при условията на пълно и главно доказване реализирането от стрА. на ответницата на вмененото □ поведение при или по повод изпълнението на трудовите □ задължения, имащо противоположен характер, вследствие на което да са настъпили твърдяните имуществени вреди, възлизащи на посочената стойност. Както се посочи по-горе, в мотивите на процесната заповед № 31.01.08.2022 г. е отразено, че при изпълнение на задълженията си в периода от 09.11.2020 г. до 16.05.2022 г. тя е закупувала стоки и се е разплащала в брой, а представените фактури са с приложени фискални бонове, като след проверка през мобилното приложение на НАП е установено, че част от тях са с невалиден QR код или с различна информация от посочената в касовия бон, а именно: друга фирма, друг ЕИК, друга стойност на касовия бон и друга дата, фискалното устройство на две от фирмите са с един и същ номер, и като е взето предвид, че единственият подпис на получател на стоката по фактурите е на г-жа Л. Т., както и, че липсват документи, доказващи по безспорен начин постъпването на описаните материали, работодателят е приел, че са му нанесени имуществени вреди в размер на общата стойност на 30 броя фактури - 32 927,09 лв. В същото време обаче, при съблюдаване на така възпроизведеното описание на вмененото на същата поведение съдът намира, че по делото не се установява конкретно кои свои трудови функции, произтичащи от заемА.та от нея длъжност, ответницата Т. е нарушила, за да се приеме, че с действията и/или бездействията си тя е стА.ла причина за настъпване на твърдяната имуществена вреда в посочения размер. От една стрА. това е така, тъй като ищецът не е представил своевременно по делото трудовия договор и длъжностната характеристика, отнасящи се длъжността „домакин – главен специалист“, въз основа на които евентуално би могло да се извърши преценка дали и ако да – кои свои трудови задължения и функции ответницата е нарушила. От друга стрА., дори това да беше така, отново не би могъл да се направи извод относно конкретните трудови задължения, които се твърди да не са изпълнени от нея, тъй като не става ясно за кои свои действия и/или бездействия е санкционирА. тя – че не е проверила валидността на QR кодовете на фискалните бонове към всяка от фактурите за закупените стоки, че не съставила документи /липса на отчетност/, доказващи по безспорен начин постъпването на описаните материали в комисията, че неправилно е съхранявала и/или разходвала стоково-материални ценности. Изложеното дава основание да се приеме, че от стрА. на ищеца по делото не са доказани в достатъчна степен онези действия и/или бездействия, с които работодателят счита, че ответницата Т. е допуснала неизпълнение на възложените на същата трудови задължения. Нещо повече, дори да се приеме, че противоправното поведение на служителя се изразява в отклонение от изискването служителката да извърши проверка чрез мобилно приложение в системата на НАП на фактурите и фискалните бонове и техните реквизити, по делото не са ангажирани доказателства за възлагането на такова задължение в нейна тежест, а още по-малко, че тя не го е изпълнила. В случая, такова задължение не може да се извлече дори и въз основа на несвоевременно представените от ищеца по делото трудов договор и длъжностна характеристика, тъй като в тях не се съдържа задължение за проверка на фактурите и фискалните бонове към тях в системата на НАП. Подобно задължение не може

да се изведе и от показанията на свидетелката Т. Б., която при разпита си заявява, че проверката на служителя се свежда единствено до това дали реквизитите на касовия бон съвпадат с тези на фактурата. В тази връзка следва да се отбележи, че по делото няма данни ответницата да не е изпълнила задължението си да извърши такава проверка, още повече, че при внимателно проследяване на съдържанието на несвоевременно представените от ищеца опис, фактури и фискални бонове и разходни касови ордери към всяка от тях също не може да се направи извод, че такова несъвпадение е налице. Точно обратното, прави впечатление, че реквизитите на всяка една от отделните фактури - стойност, дата на съставяне и доставчик на стоката, изцяло съответства на посочените в разходо-оправдателните документи към тях такива. С оглед на изложеното съдът приема, че от стрА. на ищеца не е доказано не само твърдяното от него противоправно поведение на ответницата, но също така и предизвиканото от него увреждане на имуществените му права, тъй като сам по себе си всеки един от така обсъдените финансови документи не допринася за направата на такъв извод. В подкрепа на такъв биха могли да бъдат евентуално направени констатации в цитираните в заповед № 31/01.08.2022 г. протокол от 13.07.2022 г. и одитен доклад № 0100105322, които обаче също не са ангажирани като писмени доказателства по делото. Следва да се отбележи, че с доклада по делото съдът е указал на ищеца, че не сочи доказателства относно настъпването на твърдяната имуществена вреда, както и относно съдържанието на вменените на ответницата трудови функции, характерни за заемната от нея длъжност, но въпреки това до приключване на първото заседание по делото той не е ангажирал своевременно годни доказателства в тази насока.

Въз основа на гореизложеното следва да се приеме, че не е налице основание за ангажиране на ограничената имуществена отговорност на ответницата Л. Т. по реда на чл. 207, ал. 1, т. 1, вр. чл. 210, ал. 3 КТ, а това от своя стрА. обуславя извод за цялостно отхвърляне на предявената от искова претенция.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора – цялостна неоснователност на предявения иск, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответницата следва да бъдат присъдени сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700,00 лв., чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие от 24.10.2022 г. /л. 43 от делото/, в който е отбелязано, че същото е заплатено в брой, поради което има характер на разписка – арг. т. 1 от ТР № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Релевираното възражение за неговата прекомерност съдът счете за частично основателно до размера от 700,00 лв., тъй като претендираният размер от 900,00 лв. значително надхвърля минималния такъв от 501,95 лв., определен от съда по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие/, като цялостното присъждане на претендираното адвокатско възнаграждение не би било съответно на сложността на делото, както и на обема на извършените от пълномощника на ответницата процесуални действия. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд сумата от 20,00 лв. – депозит за свидетел. С оглед изхода на спора, сторените от ищеца разноски следва да остА.т за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от, с адрес: срещу Л. Д. Т., ЕГН *****, с адрес:, осъдителен иск с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 1, вр. чл. 210, ал. 3 КТ за заплащане на сумата от **3 885,00 лв.**, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, установени в периода от 13.07.2022 г. до 01.08.2022 г., изразяващи се в разходване от

ответницата на парични средства при закупуване на стоки от нейна стра., без да представи разходо-оправдателни документи за тях, за което е издадена заповед № 31/01.08.2022 г. на председателя на /КЗД/.

ОСЪЖДА, с адрес: да заплати на Л. Д. Т., ЕГН *****, с адрес:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **700,00 лв.**, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение, както и в полза на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **20,00 лв.**, представляваща депозит за свидетел.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____